

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 341 abril del 2016

API

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

JORNADA PORTES OBERTES DIJOUS 28 D'ABRIL A LES 18

Escola bressol

El Petit Vailet

**HEM
ABAIXAT
PREUS**

A partir de 4 mesos
MATRÍCULA PER AL CURS 2016-2017
ENS AGRADARIA SER L'ESCOLA BRESSOL
DELS VOSTRES FILLS!

Ventura i Gassol, 29, el Masnou

www.petitvailet.com · 93 555 57 11

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: St Jordi 2016

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.
El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

CONVOCATÒRIA DE L'ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DE L'ANY 2016

diumenge, 17 d'abril de 2016, a
les 12 del migdia, al local
social. Més info. pàg 5

ET CONVIDEM A FER-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Tu hi sortiràs guanyant i la nostra vila també
Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

FE D'ERRATES

A l'Equip de Redacció del butlletí, li sap greu que els follets d'impresió, sempre entremaliats, van fer de les seves en el butlletí del mes de març: algun article va sortir sense la deguda correcció lingüística. Ens sap greu. La nostra llengua i totes les llengües es mereixen la màxima cura possible en tots els àmbits. En demanem disculpes.

Editorial

SANT JORDI GLORIÓS

*Sant Jordi té una rosa mig desclosa,
pintada de vermell i de neguit;
Catalunya és el nom d'aquesta rosa,
i Sant Jordi la porta sobre el pit.*

*La rosa li ha contat gràcies i penes
i ell se l'estima fins qui sap a on,
i amb ella té més sang a dins les venes
per plantar cara a tots els dracs del món.*

Josep Maria de Segarra (1894-1961)

Arribat el mes d'abril no ens sabem estar de pouar en el rebost dels sentits per retrobar paraules que el poeta hi ha deixat gravades en foc. Rimes i versos que ens parlen d'amor, de coratge i de tendresa per allò que més estimem i que duem clavat al cor. Doncs sí, el mes d'abril és el mes de sant Jordi, patró de la nostra Catalunya, la d'abans i la d'avui, la Catalunya il·lusionada que malda i es projecta cap a un futur millor, a l'estil d'ara, és clar que sí, amb la gent d'avui més preparada que mai, oberta a les noves tecnologies i noves maneres de fer en un món en constant evolució, però colze a colze amb la gent que ens ha precedit i s'hi ha deixat la pell per obrir camí i arribar on som ara.

Tornarem a sortir al carrer a comprar la rosa i el llibre, com cada any, celebrarem la festa major de les olors i de la lletra impresa, tornarem a ser un paradigma de civilitat i alegria, de cultura i de fermesa en tot allò que ens fa ser com som, ni més ni menys.

Li recordarem, al Patró, que ens cal el seu coratge per plantar cara a tots els dracs del món, els propis i els estranys, dracs petits o grans, ferotges o subtils, però dracs al cap i a la fi, els dracs de la incomprensió, de la malastrugança, de la mandra, de la intolerància, de la prepotència, de la submissió, de la insolidaritat, de la por a la diferència, de la incultura, de l'egoisme i tants altres dracs com us vulgueu imaginar.

*Serem lleials al seny i a la guspira.
Abrandarem la fe i colgarem la por.
Som i serem encara i sempre i nova
la dolça Catalunya aspra que Déu ens do!*

Pere Casaldàliga

Gloriós sant Jordi, feu-nos costat en el combat.

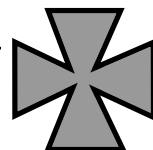
El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
EUROPA, LLUNY DE SER UNA FESTA Joan Camps	6
NI CRÍTICA NI ELOGI? Joan Maresma Duran	7
L'ÚNIC SUPERVIVENT Josep Condeminas	8
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray.....	10
EL NOM, DEL GRUP RAUXA Esteve Pujol	12
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran.....	14
700 ANYS SENSE RAMON LLULL Pere Martí Bertran.....	14
NOVETAT EDITORIAL PER SANT JORDI Pere Martí Bertran.....	15
SOM Oriol Lugo	16
TEATRE CAPITAL Rosa M. Isart	17
DITES I PERSONATGES POPULARS (28) Albert Vidal	18
ANECDOTARI MASNOVÍ Joan Maresma Pujadas	18
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Carles Maristany	20
LA PUNTA DE LA LLENGUA (75) Esteve Pujol	20
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	21
ARRAN DE SÒL Pledebut	22
LA CUINA DE L'ANTÒNIA	18

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Abril 2016 --

1	divendres	Riera
2	dissabte	Fàbregas
3	diumenge	Fàbregas
4	dilluns	Dominguez
5	dimarts	Aymar
6	dimecres	Ocata
7	dijous	Riera
8	divendres	Fàbregas
9	dissabte	Viayna
10	diumenge	Viayna
11	dilluns	Aymar
12	dimarts	Ocata
13	dimecres	Riera
14	dijous	Fàbregas
15	divendres	Viayna
16	dissabte	Dominguez
17	diumenge	Dominguez
18	dilluns	Ocata
19	dimarts	Riera
20	dimecres	Fàbregas
21	dijous	Viayna
22	divendres	Dominguez
23	dissabte	Aymar
24	diumenge	Aymar
25	dilluns	Riera
26	dimarts	Fàbregas
27	dimecres	Viayna
28	dijous	Dominguez

29	divendres	Aymar
30	dissabte	Ocata

-- Maig 2016 --

1	diumenge	Ocata ^{1 de Maig}
2	dilluns	Fàbregas
3	dimarts	Viayna
4	dimecres	Dominguez
5	dijous	Aymar
6	divendres	Ocata
7	dissabte	Fàbregas
8	diumenge	Fàbregas
9	dilluns	Riera
10	dimarts	Viayna
11	dimecres	Aymar
12	dijous	Ocata
13	divendres	Fàbregas
14	dissabte	Riera
15	diumenge	Riera
16	dilluns	Riera
17	dimarts	Aymar
18	dimecres	Ocata
19	dijous	Dominguez

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viayna C Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

boletí obertista

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

CARTA OBERTA ALS USUARIS DE L'AUTOBÚS URBÀ DEL MASNOU C-19

Voldria explicar, en primera persona, un fet que va passar a l'autobús urbà que condueixo, el 13 de febrer d'enguany, després de les 8 del vespre.

Com a servei públic que sóc, em dec a uns deures i a unes obligacions.

Portava les meves pertinençes a bord del vehicle i, poc abans d'acabar la

meva jornada laboral, al notar que refrescava, volia posar-me l'abric. Llavors vaig veure que algú que tenia més fred que jo el va agafar (amb la cartera a la butxaca). Després dels maldecaps inicials (emprenyament, denúncia davant els Mossos, etc.) vaig arribar a casa a les 3 de la matinada.

Pensava que estava amb gent civilitzada; que valorava el que es feia per ells, però sempre hi ha qui et fot

el dia a rodar (com vulgarment es diu). Penso que, tant els usuaris com els treballadors, ens mereixem un mínim de respecte. Encara puc treballar amb confiança i seguretat.

Que aquest fet serveixi d'avís i no anar tan confiat pel món. Vigilem les nostres coses.

José María Cortés Barceló
Conductor 4267

GOSSOS DESLLIGATS

Vaig votar Esquerra amb l'esperança que s'implicarien amb els gossos, tal com deien en el seu programa electoral.

Doncs no han fet res. Nosaltres solament demanem que ens donin unes hores al matí i unes a la tarda per portar els gossos deslligats. Els gossos conviuen amb

nosaltres i tenen les seves necessitats. Els cal córrer en llibertat. No crec que hi hagi ningú a qui agradés anar sempre lligat pel coll.

Tan complicat és canviar la llei local? Hi ha grans ciutats, com Barcelona, que s'estan esforçant per fer-ho.

Montserrat Valdeperas roig

AGRAÏMENT

A la revista del mes passat em vau publicar una entrevista on, una mica per sobre, vau remarcar els fets més importants de la meua vida. Us ho agraeixo. Moltes gràcies. La meua vida no té res per ressaltar, és d'allò més normal i corrent, però és la meua vida. De nou, moltes gràcies!

Joan Maresma i Pujadas

CONVOCATÒRIA ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DE SOCIS DE L'ANY 2016

D'acord amb el que disposen els estatuts de Gent del Masnou, a través de la present es convoca l'**Assemblea General Ordinària** per al diumenge, **dia 17 d'abril del 2016**, a les 12 del migdia, al local social del carrer Doctor Josep Agell, 9.

ORDRE DEL DIA

- 1• Lectura i aprovació, si escau, de l'acta de les Assemblees Ordinària i Extraordinària de l'any 2015.
- 2• Presentació i aprovació, si escau, de l'estat de comptes de l'exercici 2015. (*)
- 3• Presentació i aprovació, si escau, del pressupost per al 2016. (*)
- 4• Presentació de la memòria de l'any 2015 i projectes per al 2016
- 5• Revisió de les quotes de soci
- 6• Suggeriments i preguntes

(*) L'estat de comptes del 2015 i el pressupost del 2016 seran, des del dia 17 de febrer, a disposició de tots els socis al local social per a la consulta i estudi previs.

Cordialment, **Joan Casals i Agustí** President de Gent del Masnou

EUROPA, LLUNY DE SER UNA FESTA

Joan Camps i Ortiz

Especulo esperançat que l'efecte Puigdemont hagi transferit discrecionalment a l'hermetisme de les catacumbes de l'independentisme pacífic, patriòtic i democràtic, la part de la feina del procés que cal que sigui ben feta, mandat que la majoria de la ciutadania ha confiat al Parlament. No cal astúcia; el que cal és intel·ligència en la conveniència de donar instruccions i providències ben tèbies i dissimulades, de manera que s'aconsegueixi l'efecte sense que es noti la cura i assolir que l'Estat Català sigui un fet consumat. Aquells qui proscriguin la clandestinitat de les catacumbes negant-nos la legitimitat de l'autodefensa, que facin memòria històrica de les injustícies, abusos de poder, crims sumariíssims i flagrants saquejos que des del 1714 s'han perpetrat contra els catalans des de l'hermetisme de les clavegueres de tots els règims que hi ha hagut a l'Estat Espanyol, que, escudats en el dret de conquesta, han fet llei de l'astuta instrucció secreta de Felip V que el fiscal del *Consejo de Castilla*, don José Rodrigo Villalpando, imposà als corregidors del Principat de Catalunya el 29 de gener de 1716, que deia textualment: ... *parece conveniente dar sobre esto instrucciones y providencias muy templadas y disimuladas, de manera que se consiga el efecto sin que se note el cuidado...* Així hem arribat a l'intolerable afebliment de la democràcia que encapçala l'actual monarquia, i negar-nos els drets que com a poble ens reconeix el Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics de les Nacions Unides, signat per l'Estat Espanyol. Defensar-se amb *fair play* davant l'adversari que t'escomet traïdorament és pecar d'incaut davant l'agressió provocadora, però en extrema autodefensa és excessivament generós i perillósament temerari fer-ho quan l'enemic s'empara en la instrumentació de l'aparell institucional. No és estrany que l'estat centralista, temorós de perdre un referèndum a l'escoçesa amb plenes garanties democràtiques, ens el

negui; més quan el desprestigi acumulat pels successius governs corruptes que han liderat el bipartidisme dels últims 38 anys donaria la majoria de vots que forçaria el suport unànime de la comunitat internacional a favor d'un nou Estat Català que decideixi com formar part de la Unió Europea. Remarco l'opció de poder triar perquè, posats a fer, hauriem de ser molt curiosos de com volem pertànyer a l'inoperant europeisme que ha acomodat tants tecnòcrates i funcionaris en la faraònica burocràcia que es pren tot el temps del seu món per perdre'l i no resoldre res. Brussel·les ha acumulat tots els vicis imaginables en una organització tal que sobrepassa Parkinson en la seva "lleï" publicada el 1954 coneguda com la "piràmide invertida", que resumia la ineficàcia dels sistemes amb dos axiomes: el primer, *per progressar, un tecnòcrata necessita multiplicar subordinats servils, prou mediocres que no aspirin a substituir-lo*; el segon, *els funcionaris servils, per conservar l'estatus de privilegi, es creen treball innecessari uns als altres per mostrar que estan sempre molt atrafegats*: viatges d'aquí cap allà i tornada, estades hoteleres de cinc estrelles, bitllets d'avió en classe preferent i sobretot reunions, una darrere l'altra, fent-se abraçades i petons entre esplendorosos dinars i sopars festius, tot per convèncer la gran massa social que es conformi, callada i encallada en el topall mileurista i que sigui la

misèria la motivació per generar la competitivitat que elevi el PIB enriquidor de la comunitat europea. Els cal inflar les bombolles que accelerin la inflació perquè ells, fent de repartidora, mantinguin el seu poder adquisitiu i carreguin els seus errors de càlcul i la ineficàcia de la seva gestió a les espalltes dels més febles.

Europa, amb les fronteres plenes de famílies que fugen de la guerra i de les dictadures que la mateixa UE ha tolerat i alimentat, ja no és una festa. Alemanya, enmig de l'ofec electoral, ha portat la Merkel a mirar el govern d'Ankara per encolomar-li el mort dels camps de concentració retenint sine die els 2,5 milions de refugiats siris que ja han arribat a Turquia amb la promesa incomplerta de pagar-li 3.000 milions d'euros dels fons que la Unió Europea encara no ha aprovat. Mentrestant aquí la reina Leticia i el rei Felip V han enviat un escrit de condol al seu *compi yogui* Javier López Madrid, implicat en les targetes Black de Bankia, superant el "Luis, sé fuerte" de Rajoy a Bárcenas. La jove parella coronada ens ha ensenyat el llautó mantenint íntimes amistats perilloses de la cort com les que provocaren l'abdicació de Joan Carles I. Ells i els "compi yongui" de la Zarzuela són com són: es coneixen, s'estimen i es respecten. Tota la resta dels seus súbdits, per a ells, som "merde!". In., Inde..., Independència ja! Que això no es pot aguantar.

Ni crítica ni elogi?

Joan Maresma Duran

Després del *Carnestoltes* va aparèixer a *Internet* una "carta oberta a Brasil". La signa un nord-americà que es diu *Mark Manson* i es pot trobar a la xarxa fàcilment. És només escriure a *Google* "uma carta aberta ao Brasil" i el nom de l'autor. Hi trobareu la carta en portuguès –no em sembla gaire complicat llegir-la– i en anglès.

Aquest xicot es va estar a *Brasil* quatre anys i afirma que el problema de *Brasil* és el brasiler. El text va atraure molta simpatia –a molts brasilers, els agrada pensar que no ho són i que la bronca no els va dirigida– i, naturalment, moltes crítiques.

Una crítica ben comuna en aquests casos és la següent: com és possible que es faci cas a un text escrit per un *gringo* que critica Brasil? O, millor dit, els brasilers?

Diuen els qui critiquen aquest text –gent que sembla que sap de tot; tothom sap de tot avui dia– que *Brasil* és com si fos l'únic país del món que té aquestes imperfeccions o tares en el caràcter de les persones. Com si als altres països no hi hagués defectes.

I jo em pregunto: si el *gringo* no té res a dir sobre els defectes dels brasilers, per què, quan parla de les virtuts, no són pocs els nadius que se senten orgullosos de la "belleza del país tropical, beneït per Déu i bonic per naturalesa" tal com diu la cançó de *Jorge Ben Jor*, que, per cert, viu als *Estats Units*? No obstant, quan el foraster diu alguna cosa dolenta, la reacció és que ell no té res a dir perquè els estrangers no poden criticar i no poden piular en territori aliè... Malauradament, aquest any 2016 és

complicat en aquest país que m'acull des de fa temps. No sé si el punt de partida de la incompetència és sentir-se competent. Els homes bons del *Partit dels Treballadors* de *Lula* i *Dilma* no necessiten estudiar res de res, només vessar la seva missió vers el poble. Per a aquesta gentalla, l'Estat és el pare de tot. I per aquesta equació, els diners públics són d'ells, l'empresa pública és d'ells i robar és desapropiar els calés de la burgesia... No ho sé... Amb tots aquests escàndols de corrupció al país on s'han equivocat amb tanta obvietat i han menyspreat les evidències del perill, em sembla que l'única explicació a tot plegat era el desig de ser descoberts. Com si el fracàs fos el gran orgull dels revolucionaris masoquistes. El fracàs construeix una mena de martiri que ennobleix ja que el socialisme és avui dia impossible. Aquests lladres del govern no són ni d'esquerra ni de dreta... Són, directament, uns pocavergonyes.

Escric aquestes ratlles durant la setmana posterior al diumenge 13 de març. El

diumenge hi va haver un munt de persones a les manifestacions per tot el país i el missatge era ben clar: ja n'hi ha prou de corrupció!

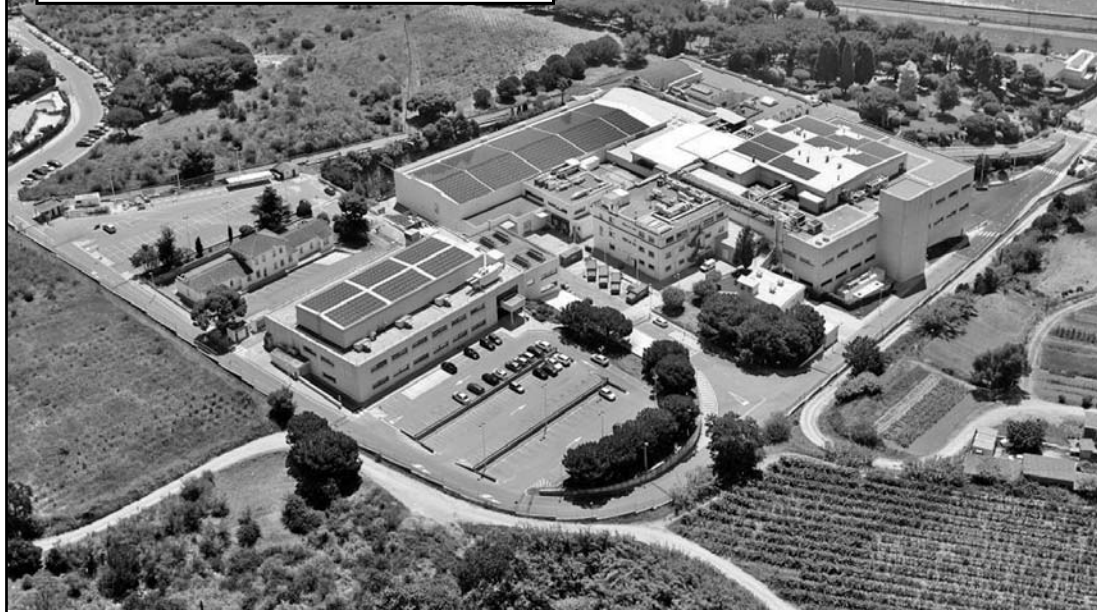
El que sí sembla positiu són aquestes investigacions tan àmplies contra la corrupció i aquestes accions judicials en les quals no hi ha intocables... És clar que ja veurem com acabarà. Potser acabarà amb un oblit de tots i de tot.

Però sí que les institucions han de funcionar millor. I han de donar exemple en la democràcia. A *Corea del Nord* i a *Cuba* poc exemple s'hi pot trobar, suposo. Els qui treballen pel bé comú –si encara existeixen– i els partits polítics han de ser conscients que es troben davant d'un immens desafiament institucional i econòmic i que han de renunciar a mirar a curt termini. Ha arribat el moment en el qual tothom ha de ser responsable –i els qui s'han equivocat fins al capdamunt han d'assumir la culpa també– i treballar per un *Brasil* que, fins no fa gaire, era mirat com un exemple d'èxit. Tot i que alguns diuen que era només un miratge...

Alcon®

Camil Fabra, 58 · Apartat de correus, 2
Tel 93 497 70 00 · Fax 93 497 70 10

Adhesió de Gent del Masnou al manifest d'acolliment de refugiats procedents de les zones en conflicte bèl·lic

El passat mes de març Gent del Masnou, mitjançant el document que s'annexa a continuació, ens vam adherir al manifest impulsat per l'associació **Amnistia Internacional**, adreçat al govern espanyol per tal que faciliti i compleixi les obligacions internacionals per a l'acolliment de refugiats procedents de les zones en conflicte bèl·lic, especialment dones, nens i persones en situació de més vulnerabilitat.

Vocalia Cívica

#YoAcojo

Els qui signem aquest **manifest** volem acollir. I considerem que Europa no està donant la resposta adequada a les persones refugiades. Al contrari, tot el seu esforç fins ara s'ha centrat a protegir les fronteres i convertir Europa en una Fortalesa.

La conseqüència d'aquesta situació absurda és que centenars de milers de persones es veuen abocades a emprendre viatges perillosos per mar o terra que poden costar-los la vida. Milers de persones ja no podran explicar la seva història perquè moren en el camí, moltes vegades ofegades. Altres han quedat atrapades en campaments de refugiats, sobrevivint en condicions extremadament difícils.

Especialment tràgica és la situació de dones i nenes exposades a explotació i violència sexual, i la de les persones en situació de més vulnerabilitat, com per exemple, aquelles amb alguna discapacitat. Totes aquestes persones han vist segada la vida que portaven i s'enfronten a abusos i violacions dels seus drets que mai no haguessin imaginat. Per no parlar de les milers de famílies que s'han trencat i que a sobre pateixen rebuig en els països que haurien d'ofrir-los un acolliment digne.

Volem que els països de la Unió Europea, i Espanya com estat membre, garanteixin a les persones refugiades el suport que els correspon, que facin un pas endavant, que escoltin la nostra veu, que ACULLIN.

Volem que Europa cridi Jo Acullo **#YoAcojo**.

És per això que demanem al govern d'Espanya:

- Que garanteixi una resposta ràpida per a les persones refugiades i sol·licitants d'asil que arriben a Europa, sigui per terra o mar.
- Que compleixi amb les seves obligacions internacionals i augmenti el nombre de places de reassentament, especialment per dones, nens i persones en situació de vulnerabilitat especial.
- Que garanteixi unes condicions d'acollida dignes.
- Que es comprometi a impulsar mesures que garanteixin el dret d'asil i a l'establiment de rutes legals i segures perquè ningú hagi d'arribar la seva vida buscant refugi.

Nom: ASSOCIACIÓ
GENT DEL MASNOU

Firma/Segell:

Població:

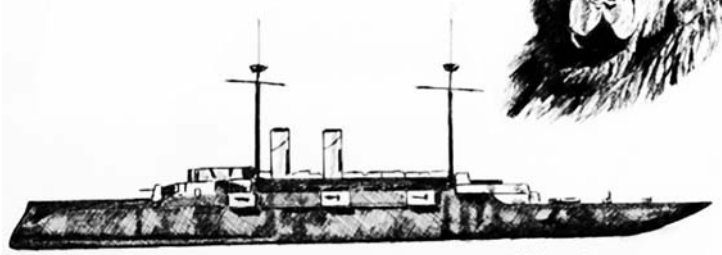
EL MASNOU

L'ÚNIC SUPERVIVENT

Josep Condeminas

Per desgràcia els naufragis sempre han estat inherents a la història de la navegació. Afortunadament, gràcies als avenços tècnics i a una previsió meteorològica molt fiable, avui dia els naufragis són molt escassos; però en el passat sorprèn la gran quantitat que se'n produïen, alguns fins i tot envoltats de misteri. Un dels que va tenir una gran repercussió a l'any 1895 va ser el del creuer de l'Armada Espanyola *Reina Regente*, un magnífic i elegant vaixell de 95,50 metres d'eslora i 15,25 metres de mànega, construït a Clydebank, Escòcia, a les drassanes de J&G Thompson. En el seu moment era el creuer més modern de la marina espanyola i podia agafar els 20 nusos. Alguns capitans, però, van dir que el vaixell tenia certes deficiències estructurals. El capità José de Paredes va fer constar en un informe que el creuer acusava certa inestabilitat, segurament a causa a la substitució dels quatre canons de 20 cm (dos a proa i dos a popa) per uns de 24 cm, un sobrepès, que, al seu entendre, era excessiu ja que conferia al vaixell una lenta elevació de la proa i amb mal temps embarcava aigua. De fet, es va donar l'ordre de canviar els canons; però finalment aquest canvi, pels motius que fossin, no es va produir.

El dia 9 de març de 1895 el *Regente*, com se l'anomenava popularment, estava fondejat a Cadis i va rebre la inesperada ordre de transportar l'am-

baixada del Sultà del Marroc a Tànger, que a Madrid havia tingut converses amb el Govern sobre el Tractat de 1894, que va posar fi a la contesa amb les kàbiles rifyenes. El viatge fins a Tànger no va revestir cap problema, encara que el temps empitjorava per moments. L'endemà, 10 de març, i una vegada desembarcats els hostes marroquins, el vaixell es disposà a salpar de nou cap a Cadis on tenia previst assistir a la posada en mar del nou creuer de l'Armada *Carlos V*. L'ambaixador espanyol a Tànger, en vista del mal temps, va aconsellar al comandant del *Regente* Francisco Sanz de Andino y Martí que esperés que amainés el temporal, però el comandant tenia pressa per arribar a Cadis. A poques milles de Tànger el vaixell es va veure sacsejat per un desfermat i virulent temporal com feia anys que no es veia. Per dir-ho d'una manera moderna direm que era la mare de tots els temporals. El *Reina Regente* mai no va arribar a Cadis. Va desaparèixer sense deixar rastre amb els 412 tripulants a bord. Un

cop va minvar el temporal, van sortir diversos vaixells en recerca de supervivents, infructuosament. El *Sheffield*, un vaixell anglès que navegava per la zona, va veure un gos que surava sobre una planxa de fusta. Era la mascota, el gos de raça Terranova, de l'alférez de navio José Mª Enríquez Fernández, que sempre navegava amb ell. El mercant anglès va continuar la seva ruta i durant uns mesos el gos va ser l'alegria dels tripulants. Un temps després el vaixell anglès tenia la ciutat de Sevilla com a destí i, en arribar a Sanlúcar de Barrameda, va fondejar en espera de la marea. Inesperadament, el gos manifestà un gran neguit en veure el paratge i sense pensar-ho es va tirar a l'aigua, va nedar fins a la costa i es va dirigir directament a la casa dels pares de l'alférez Enríquez, que amb la tristesa de la pèrdua del fill, van tenir el consol d'haver recuperat la seva estimada mascota, veritablement l'únic supervivent del *Reina Regente*.

Fonts consultades:

La revista *Historia y vida* i Internet

**SALA
AUTOMOCIÓ**

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- ELECTRICITAT
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

**25
anys**

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 / 628 90 85 23 • www.salautomocio.com • El Masnou

Històries de la vila

Joan Muray

...en un principi fou capità

–Vicenç A. Ballester, creador de l'estelada –

La vida d'aquest personatge del catalanisme del primer terç del segle XX, tan rica i polièdrica, no ens deixa de sorprendre mai, però sempre podem trobar un capítol curiós de la seva existència, com aquest primer de la seva vida laboral, en què, després dels estudis corresponents de Nàutica, obtingué el títol de pilot i posteriorment de capità.

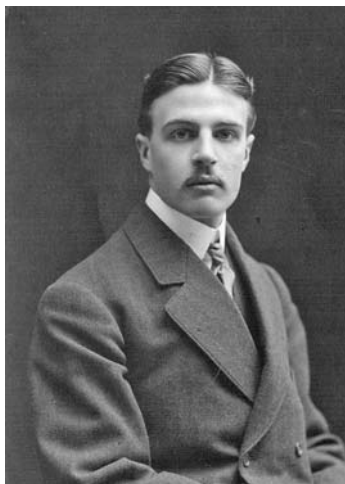
Aquesta part de la seva vida fou sempre amb vaixells del Masnou. Primer amb el *Soberano III* i després amb el *Pronta*, que avui anirem desgranant.

Va cursar els primers estudis, el que ara en diem primària i secundària, en col·legis barcelonins, on vivia, fins que ja amb catorze anys passaria al *Colegio Terrasense*, de Terrassa, al qual, pels seus llibres, podem saber què hi va estudiar: Història Natural, Botànica, Aritmètica, Àlgebra, Francès i Fitografia Vegetal. Ens consta que aquests estudis foren als anys 1886-87, quan ell comptava catorze/quinze anys. Després va cursar el batxillerat, segons trobem en un certificat emès per la Universitat de Barcelona, amb data de 18 de juny del 1888, signat pel Rector d'aleshores.

A continuació va cursar els estudis de Nàutica fins al 1891, quan ja tenia dinou anys. Aquests estudis eren molt amplis, amb coneixements que anaven des de geografia fins a astronomia, des de matemàtiques fins a idiomes, des de dibuix a cartografia, etc. Per aquells temps era molt i, a més, després, a la vida de marí, els ampliarien amb idiomes, molt necessaris pels indrets on anessin.

El títol capacitant-lo com a pilot de la marina mercant li fou lliurat pel Comandant General de Marina de l'Havana (Cuba), amb data de 2 de març del 1891.

Aquell 1891, el trobem ja fent les pràcti-

Vicenç A. Ballester a l'època que fou capità
ques de pilot a bord del bergantí/goleta "Soberano 3°", en un viatge de l'Havana a Barcelona. Aquest bergantí/goleta tenia les característiques següents: 34,45 metres de longitud, 8,84 de mànega i 4,66 de puntal, i la seva capacitat era d'unes 346 tones. Aquell primer contacte directe amb la mar va començar, com veieu, a Cuba, d'on va sortir el 29 d'abril del 1891 del port de l'Havana, en direcció a Barcelona, on arribaria l'11 de juny, després de 44 dies de navegació.

Com a pilot en proves per a l'obtenció del títol, li fou entregat un "Diari de navegació", degudament autoritzat per les autoritats marítimes de l'Havana. Constava de quaranta-vuit fulls en blanc, on el pilot havia d'anotar les incidències del viatge.

I així ho féu, seguint les pautes d'aquest tipus de document i les normes establertes; però, sabent com era en Ballester de meticulós, podem assegurar que el llibre és d'un detall i precisió excel·lents, per la qual cosa, unida a la pulcritud i bona lletra, es pot llegir i interpretar fil per randa com fou aquell el seu primer viatge.

En veurem algunes pàgines, les que poden ser més significatives, sigui pel seu valor documental o per algun fet rellevant que poguéssim passar durant la travessia.

La primera, força interessant, ja que detalla amb precisió la sortida de port, càrrega que duia i temps que feia. Diu així:

- Salida del puerto de La Habana para el de Barcelona, con 1500 sacos azúcar centrífugo y una caja tabaco, con doce en todo de tripulación. Calado del buque = A proa 15 ¼ y a popa 14 ½ pies ingleses.

- Hoy 29 de Abril, estando listos de todo y despachados del 27, vinieron a 5 h. práctico y remolcador y a su disposición salimos en demanda de franquearnos de puntal. Estando frente al Morro, se despidió el Práctico, y luego, habiendo cazado ya todo aparejo, largamos el cabo al vapor = Con brisa fresca y marejada de la misma pasamos la noche a la vista del faro del Morro. Siguiendo lo mismo, llegamos al mediodía demorándonos las Torres del Faro del Morro por el SSO; distancia como 14 millas.

Vicente Ballester Camps
(signat i rubricat)

Amb aquesta la seva primera anotació en ruta, podem veure com eren aleshores els viatges a la marina mercant. Primer, que un viatge entre els ports de l'Havana i Barcelona podia durar 44 dies. Això depenia del vent i si feien alguna escala; o sigui, des que deixaven el que s'anomena el *Morro*, una fortificació que hi ha sobre un promontori, que es troba a la sortida d'aquest port cubà.

Segon, que la mercaderia que duien era, en aquest cas, quasi exclusivament de sucre, 1.500 sacs, i una caixa de tabac.

Tercer, que la tripulació era de dotze persones, que normalment anava dis-

tribuïda així: capità, pilot, mestre d'aixa, cuiner i la resta els mariners.

Després, el diari de navegació transcorre amb les minses anotacions, quasi de telegrama, usuals, justes i precises per saber com havia estat aquella singladura. Una singlada era el camí que feia la nau en vint-i-quatre hores, però que es comptaven entre mitjanit i la mitjanit següent.

Tot i aquesta, diguem-ne normalitat, en les anotacions del diari de navegació, crec que cal comentar-ne algunes singladures, no sols per entendre millor aquells viatges marítims de fa més de cent anys, sinó també per la precisió del nostre personatge i alhora per veure que la carrera de Nàutica era una professió amb risc i també amb amplis coneixements, tal com ja s'ha esmentat més amunt.

Ens diu que els cinc primers dies estigueren costejant l'illa de Cuba, i que el sisè albiraren les costes de Florida. Cap al tretzè ens parla dels núvols, concretament d'estratus, que veu per l'horitzó. Els dies següents comenta els canvis que feien els mariners a les veles del vaixell, segons com bufava el vent. Així com, altre cop, del temps, ja que hi havia trons i llamps a prop, tenint, a més, mar grossa, després de la qual els arribà l'anomenada *calma chicha*.

Aleshores estaven ja a meitat del viatge, i també de l'Oceà Atlàntic.

El dia 28 de maig comença les anotacions dient que aquell dia és "Corpus Christi".

Fins a la trenta-tres singlada, l'1 de juny, no comenta cap trobada amb altra embarcació, diu que era una barca. Pels marins quan es refereix a una barca, i per aquelles latituds, es refereix a una barca de mitjana, dita així a la costa de llevant, i en altres latituds coneguda també com a llaüt. Tot i que de dimensions més petites que la resta de vaixells que feien la dita carrera d'Amèrica, la seva capacitat de càrrega era d'unes seixanta/vuitanta tones.

Als dies següents comenta que hagueren de canviar pals, entre ells el trinquet.

A la trenta-vuit passaren per l'estret de Gibraltar i feren senyals al far de Tarifa. Mentre estaven fent-ho, els va passar una altra barca de mitjana, aquest cop esmenta que es diu "Eneide" i que era de Gènova, on es dirigia des del port de Pensacola, a Florida, després de trenta-dos dies de navegació.

Al quarantè dia diu que passaven pel davant del minúscul arxipèlag dels Columbrets, davant Castelló de la

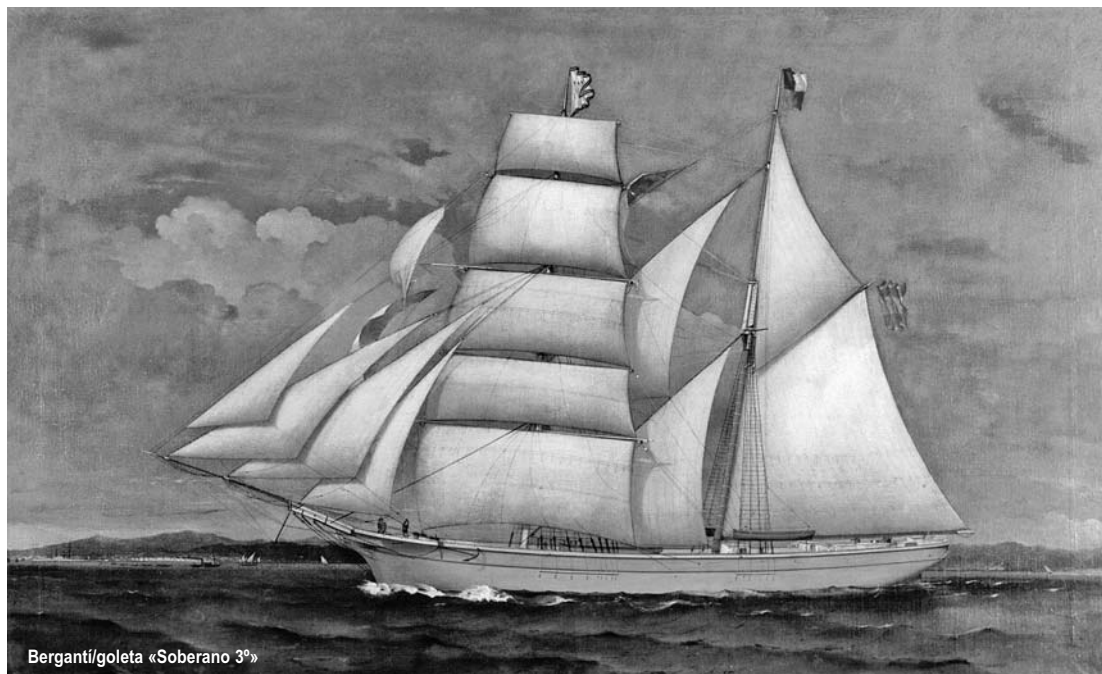
Plana. Dos dies més tard veieren les costes de Garraf, i a la quaranta-quatre arribaren al port de Barcelona.

Ja eren a casa, però tot no sortiria rodó, ja que les autoritats sanitàries determinaren que estiguessin tres dies (72 hores) en observació a l'avantport. Ell se'n queixa, i tal com hem fet en la primera pàgina del diari, reproduïrem aquesta darrera, on dona mostres del seu caràcter. Diu així:

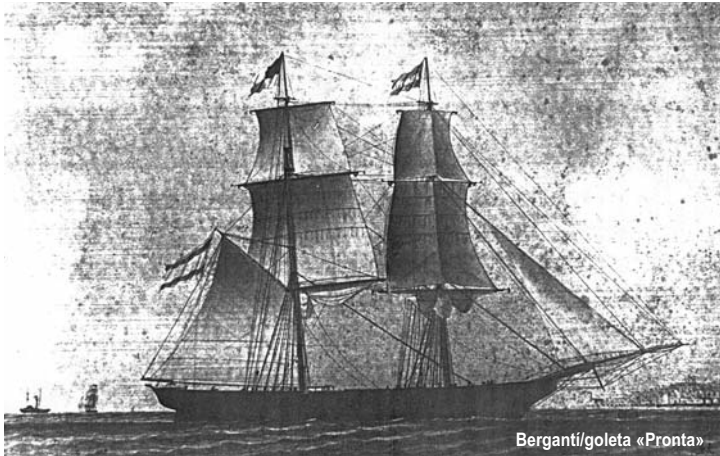
- Al principiar la presente, entablóse ventolina al poniente, que fue refrescando; continuamos, a su favor, en demanda del puerto de Barcelona. A 5h. estando ya a poca distancia del dicho puerto, vino el remolcador y a poco el práctico, a la disposición arribamos a fondear en el antepuerto. Llegada la Sanidad y visto el cuaderno de Bitácora, se nos imponen tres días de observación; una friolera ¡72 horas!! Cerca de casa y sin poder saltar a tierra siquiera. Esas leyes me fastidian lo suficiente para que lo haga constar. Y para que se comprenda mi aburrimiento, sépase que voy a echarme en cama y dormir los tres días impuestos de observación y... durante los cuales nadie, de seguro, nos observará, ni mucho menos.

(signat i rubricat)

Tal com dèiem, una carrera, segura-

Berganti/goleta «Soberano 3º»

ment, una de les més completes del seu temps, on intervenien tantes i variades matèries.

Quant al caràcter del personatge, només eixit a la darrera pàgina, ja que la resta són de pur tràmit, per demostrar els coneixements del pilot, com una mena d'examen per cloure els estudis nàutics. En aquesta darrera pàgina, després de la descripció pertinent a l'arribada al port de Barcelona, i especialment a la imposició feta per Sanitat, ell es rebel·la contra el que creu una injustícia, segurament certa, ja que en aquell moment no hi havia cap problema sanitari i tampoc no venien d'un lloc conflictiu en aquest aspecte, per tant, deuriem obrar només rutinàriament, i això és el que el fa sollevar. En tota la seva vida, les injustícies el traurien de polleguera.

Després d'aquest primer viatge, en pràctiques de pilot, la següent data de què hi ha constància és d'agost del mateix 1891, al mateix document de la Comandància de Marina, però aquesta vegada de Barcelona, era del 20 d'agost, així com també en diaris de navegació. Aquest segon viatge fou de Barcelona a Montevideo (Uruguai), amb la pollacra "Pronta", propietat de la família Maristany «Soberano», del Masnou, per mitjà de la vídua d'un d'ells, Teresa Ros, per tant, de la família del seu cunyat, Juan Ros Casals. Diuen així:

- Bergantí/Goleta "Pronta".

- La primera notícia amb aquest vaixell és la del diari de navegació corresponent al viatge que féu des de

Barcelona a Arrecife de Lanzarote (Illes Canàries) l'agost del 1891.

- La segona és del juny del 1892, quan, trobant-se a Cuba, estampa la seva signatura al llibret titulat "Destileria El Infierno", de l'Havana.

- Després, pel 17 de novembre d'aquell mateix any, bo i estant a l'Uruguai, signa a Montevideo el llibre "Tablas de Quijano".

- Un any i escaig més tard, pel 21 de març del 1894, rep el certificat per poder navegar; li fou expedit a Barcelona per les autoritats de Marina.

- Al mes següent, l'1 d'abril del 1894, torna a navegar, ara ja de pilot del "Pronta". El capità del vaixell era Antoni Isern i Mirambell, del Masnou.

- En un document del Registre de Marina referent al bergantí/goleta "Pronta", al final del qual comenta la venda del vaixell, venda que féu en nom de la propietària, la senyora Teresa Ros, del Masnou, el capità del vaixell, Vicenç A. Ballester i Camps. La part del document, referida a aquesta venda, pel seu interès, ja que en Ballester hi figura com a capità, la transcrivim. Diu així:

- "Una nota de 29 de mayo de 1895 dice lo siguiente: "Según copia e escritura de venta autorizada por el Sr. Cónsul General de España en Lisboa el 24 de abril último y remitida por el Excmo. Sr. Capitán General del Departamento, con oficio de fecha 20 de mayo, D. Vicente Ballester y Camps, capitán del bergantín-goleta "Pronta", en nombre y representación de Dª Teresa Ros, dueña de dicho

buque, lo vendió a los Sres. D. Cayetano Domingo Drolhe y D. Juan Augusto de Moura, súbditos portugueses residentes en Lisboa, por el precio total de 3.750 pesetas; dándose en su consecuencia de baja el buque en este asiento por haber perdido su nacionalidad española".

Aquest fet dona fe que el nostre biografiat va arribar a capità de la marina mercant, fet força important, ja que sempre, i a causa dels pocs anys que va navegar, se'l posa només com a pilot.

De totes formes, sembla ser que aquell 1895 va deixar de navegar per problemes de salut, segurament alguna malaltia relacionada amb els ossos del genoll, que li causarien una coixesa de per vida que li impedia caminar correctament.

Com veiem, va anar entre un i dos anys com a pilot, i la resta ja com a capità, i com a tal figura a l'extensa llista de capitans mercants de la marina de vela masnovina del vuit-cents, que poc li falta per arribar als vuit-cents capitans.

FONS CONSULTATS

- HISTÒRIES DE LA VILA... del Masnou. De Joan Muray. Volums I, II i 3.
- VICENÇ A. BALLESTER I CAMPS (1872-1938). CREADOR DE L'ESTELADA. De Joan Muray. Rafael Dalmau, Editor. Barcelona 2015.

Segell de 1919, amb l'estelada.

EL NOM, DEL GRUP RAUXA

Esteve Pujol i Pons

Sóc conscient que el títol que he posat a aquesta crònica pot ser equivòc; aclareixo que no es tracta pas de posar en discussió el nom del Grup Rauxa, de Gent del Masnou, sinó de comentar l'obra de teatre *EL NOM*, que aquest grup teatral va representar a Ca n'Humet al vespre del dissabte 5 març i a la tarda de l'endemà, diumenge.

Confesso d'antuvi –us sóc sincer– que hi vaig arribar enganyat. A la vista de la propaganda que me n'havia arribat, creia ingènuament que aquesta peça de Matthieu Delaporte i Alexandre de la Patillière, en traducció de Jordi Galceran, era còmica, d'aquelles que et fan morir de riure. Quin error, quin gran error! Ni és còmica ni et fa morir de riure. Aquesta vegada Francesc Fàbregas, director del grup i de l'obra, havia escollit una peça dramàtica, de les que fan pensar de debò, de les que et plantegen qüestions molt fons sobre la vida, la societat hipòcrita, els prejudicis perjudicials, les pressions irracionals a les persones, els bloquejos emocionals, els complexos humilians o les exaltacions gratuïtes de la personalitat, les agressivitats descontrolades, baralles conjugals, desavinences familiars, gelosies i estereotips... i no sé pas quantes coses més. No nego pas que hi hagués moments divertits, però sempre amb un rerefons amarg, si més no agredolç.

És una obra per fer pensar, per treure'n conseqüències per a la vida de cada dia, per aprendre'n lliçons d'ètica i de convivència. Gràcies, Grup Rauxa, per haver-nos fet passar una bona estona, tot complint aquell objectiu de tot bon teatre: remoure la consciència de l'espectador, que n'ha de sortir veient la vida d'una altra manera; ha de punxar l'ànima perquè reaccioni i millori.

Fem un cop d'ull als intèrprets. Esplèndida, totalment convincent la Cristina Sagré (*Isabel Orteu*); el paper li anava com l'anell al dit; el monòleg

final, potser el millor moment de l'obra?

Josep A. Fernández "*JAF*" (*Pere Galí*), sempre força frenat aquest actor; en els moments en què calia ser incisiu amb una noble agressivitat, més aviat cridava asprament... que no és igual. Paco Celma (*Claudi Farré*), va donar poc joc fins que li va arribar l'hora del monòleg; va arrencar-lo amb una mínima expressivitat, gairebé amb mecànica recitativa, sense gest; però, a mesura que va avançar, va agafar una expressivitat sòlida, sentida; com un monòleg *in crescendo*.

Josep Ducat (*Vicenç Orteu*), amb gesticulació i expressió boníssimes; és un actor sempre efectiu; ell sol seria capaç de sostenir tota l'obra.

Gemma Mercader (*Anna Janssen*); li són molt escaients aquests papers de dona arrauxada, d'alts i baixos emocionals, una mica estripada; sempre crida agradablement l'atenció.

Per cert, es tractava d'un sopar, però de menjar, menjar, d'allò que se'n diu menjar, només mitja croqueta i encara gràcies.

I una possible crítica: ¿no hauria calgut un cop de tisores al text, especial-

ment a la primera part de l'obra, a fi de reduir la feixuguesa dels diàlegs entorn de l'*Àdolf*? La reiteració pesada dels arguments en pro i en contra allargava gratuïtament l'escena i no aportava res de nou. Em sembla, vaja. Balanç final: molt positiu. Volem continuar gaudint del bon fer del Grup Rauxa. Gràcies, Francesc. Gràcies, actors, que heu esmerçat quatre mesos d'assajos per a dues representacions: gangues del teatre d'aficionats! Per això precisament teniu tant de mèrit! Gràcies, equip tècnic. Continueu, si us plau.

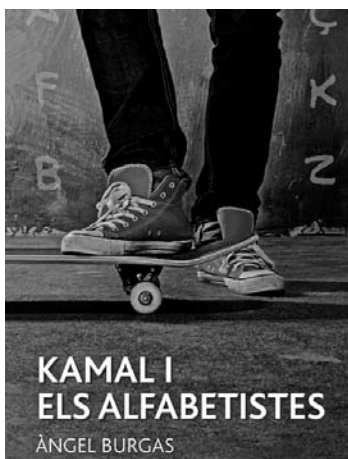

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Aventures interculturals i esbojarrades

Àngel Burgs (Figueres, 1965) és un professor de plàstica que s'ha fet un nom en el món de la literatura juvenil, com a crític i, sobretot, com a escriptor. La seva darrera novel·la, *Kamal i els alfabetistes* (1), ens presenta la història divertida, esbojarrada, trepidant, plena de personatges d'allò més aconseguits i originals, per no dir estrafolaris, en què es veu immers un jove alemany d'origen turc, en Kamal, que, sense buscar-ho ni desitjar-ho, es converteix en la clau que ha de salvar la humanitat d'una catàstrofe imminent, segons una secta otomana, els alfabetistes, el nom dels quals prové del fet que tots els seus membres porten gravada al cos, de manera natural, una marca que correspon a una lletra de l'antic alfabet turc. Kamal, sense ser-ne conscient, hi porta la lletra F, per la qual cosa esdevé una peça cobejada del trencaclosques en què es converteix la novel·la.

Cobejada tant per part dels suposats salvadors del món, com per l'antagonista, el malvat Gran K, un alfabetista renegat que vol trobar en Kamal amb l'única intenció d'impedir que pugui ser la baula que salvi el món. Burgas, sempre amb un toc d'humor, ens va embocant la troça, i ho fa combinant amb encert el realisme més creïble i documentat (el seu coneixement de la societat turca i, sobretot, de l'alemanya en són una bona mostra) amb la fantasia més desbordant: els fantasmes, de vegades confosos amb

àngels, es barregen amb una màgia negra tan poderosa que pot aturar el temps o transformar les persones en animals d'allò més variats. Tot presentat des dels ulls del jove Kamal, que n'és el narrador en primera persona, un noi de només 13 anys, carregat d'innocència, de bona fe i de remordiments (se sent culpable de gairebé tot el que passa al seu voltant), que per postres s'enamora d'una noieta d'origen hindú de la seva classe. No us penséssiu pas, amb tot el que he dit, que la novel·la sigui un pur entreteniment per passar una tarda plujosa, no. L'autor, com és habitual en la seva obra, enmig d'aquesta trama tan rocambolesca, hi va introduint temes de reflexió: la mort, el racisme, el paper de la dona, l'homosexualitat... s'hi fan presents amb tota naturalitat. Una bona novel·la, ben resolta, de bon llegir que agradarà especialment als joves i que sens dubte els farà reflexionar. Només hi farem una objecció: hauria valgut la pena de revisar-la una mica més a fons, almenys des d'un punt de vista morfosintàctic: alguns mals usos pronominals, per exemple, s'haurien d'haver estalviat als lectors.

(1) Àngel Burgas. *Kamal i els alfabetistes*. Editorial Edebé (Col·lecció: "Periscopi", 59), Barcelona, 2015. 247 pàgines.

700 anys sense Ramon Llull

Pere Martí i Bertran
Professor i escriptor

La commemoració dels 700 anys de la mort de Ramon Llull fa, i farà, que se li dediquin actes diversos, que la premsa en parli, que se n'editin obres... Tot el que es faci crec que serà poc si tenim en compte la magnitud de la seva persona i, sobretot, de la seva obra i el que va representar per a la nostra cultura. És per això que m'ha semblat que valia la pena de dedicar-li aquestes quatre ratlles purament divulgatives, que no tenen altra pretensió que apropar-lo a com més gent millor i engrescar a llegir alguna

de les seves obres que tenim més a l'abast.

Ramon Llull va néixer a la Ciutat de Mallorca l'any 1232, en una família noble que havia arribat a l'illa amb les tropes del rei Jaume I. Es va casar, va tenir fills i va ocupar diversos càrrecs a la cort, fins que a trenta anys va tenir una conversió radical com ell mateix explica en una obra dictada a un dels seus deixebles i titulada *Vida coetània* (1311). A partir d'aquesta conversió, influït per la vida i l'obra de sant Francesc d'Assís, ho abandona tot

(càrrecs, honors, família, escriptura de poesia amorosa...) i es dedica de ple al que serà el seu nou objectiu primordial: difondre la fe cristiana amb tots els mitjans al seu abast. Aquest objectiu farà que viatgi per tot el món conegut predicant i buscant suports per a la seva causa i, sobretot, escrivint nombroses obres (se'n conversen unes 240) d'allò més diverses (filosofia, religió, ciència, literatura...), sempre amb l'objectiu de convèncer els infidels per la raó i fer arrelar la fe en Jesucrist entre els cristians poc practi-

cants, ja que està convençut que és Déu qui l'inspira. Aquest objectiu és tan clar i obsessiu que fins i tot les obres literàries el tenen a la base. En són bons exemples obres poètiques com *Lo desconhort* (1294) o el *Cant de Ramon* (1300), i narratives com el *Blanquerna* (1283), que inclou el famós "Llibre d'Amic e Amat", o el *Llibre de meravelles* (1289), que inclou el "Llibre de les bèsties", una de les obres més populars i amb més edicions al mercat. L'obra de Lull, a més de tots els valors religiosos i filosòfics

indiscutibles, té dos mèrits que no podem deixar de banda i que són d'allò més importants per a la cultura catalana: l'escriu majoritàriament en català i té una gran preocupació per la llengua i l'estil, amb una clara voluntat literària, a més de la didàctica. Per això se l'ha considerat amb tota la raó un dels pares, si no el pare, de la llengua, si més no de la culta, i de la literatura catalanes. Va morir molt gran per l'època, a 84 anys, en tornar d'un viatge a Tunis l'any 1316.

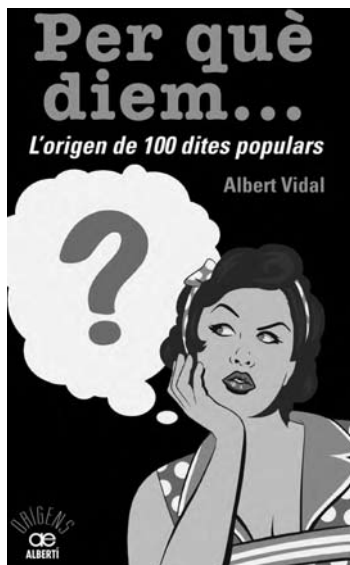
Novetat editorial per Sant Jordi

Com a novetat per al Dia del Llibre d'enguany, el passat mes de març va aparèixer un llibre del nostre col·laborador Albert Vidal amb el títol *Per què diem...? L'origen de 100 dites populars*, publicat per Albertí Editors.

Algunes de les dites ja les coneixeu perquè han aparegut en aquesta mateixa revista *Gent del Masnou*, en la secció *Dites i personatges populars*, encara que moltes d'elles han hagut de ser refetes i també ampliades a fi d'ajustar-se als requisits i estructura d'un llibre, o sigui que, encara que algunes ja les coneixeu, aquí hi trobareu una nova manera d'explicar-les. A més, cada dita s'acompanya d'una nova il·lustració que la complementa, cent en total.

L'equip de *Gent del Masnou* està content que una secció de la revista hagi transcendit fins a altres àmbits, més enllà dels locals, i esdevingui un referent sobre el tema a nivell de tot Catalunya.

El llibre explica com va néixer cadascu-

na d'aquestes cent dites publicades, expressions que solem dir sense saber-ne, gairebé mai, la procedència, d'on han sortit i per què s'utilitzen en el nostre llenguatge habitual.

Refrans, proverbis, locucions, ex-

pressions, frases fetes, sentències, màximes, adagis..., en resum, dites que han arribat fins a nosaltres com un reflex de la manera de sentir del nostre poble al llarg dels temps i que constitueixen un fons patrimonial i cultural ben nostre.

Moltes procedeixen de costums antics i desusats, altres de rondalles, contes i narracions, i encara d'altres de personatges populars que van deixar bona part de la seva empremta d'aquesta manera.

L'acte de presentació del llibre al Manou tindrà lloc al local de *Gent del Manou* el dissabte 16 d'abril en un acte presentat per Esteve Pujol, escriptor i lingüista, i hi assistirà l'editora del llibre, Elisenda Albertí. En aquest acte, l'autor ens explicarà el contingut del llibre, les seves raons que l'han portat a escriure'l, etc., com també signarà els exemplars que vulgueu. Esperem trobar-nos-hi tots.

LA Coral Xabec DEMANA CANTAIRES

Et proposem de venir a cantar a la *Coral Xabec*; hi seràs ben rebut.

Hi tindràs lloc com a tenor o com a baix o bé com a soprano o com a contralt.

Anima-t'hi i vine a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

Som

Com ho podem fer perquè siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

Oriol Lugo Psicòleg Clínic & Coach Executiu i Personal

NOVA WEB: <http://owlinstitutpsicologic.com/>

L'espina clavada

Ara que s'apropa Sant Jordi, seran molts els qui regalaran roses a les seves estimades i moltes les qui les rebran. La rosa és una flor de gran bellesa; tot i que, per gaudir-la, un ha d'anar amb compte de no punxar-se amb les seves espines. Si alguna vegada t'ha passat, el dolor és molest; i de vegades pot fins i tot quedar-se'n clavada una d'elles, i és difícil de treure. Hem de fer ús d'unes pinces i de molta paciència per tal de deslliurar-nos de la incomoditat i del petit dany.

Això és el que ens esdevé quan passem per moments difícils o dolorosos. Seria com si ens haguéssim clavat unes quantes espines de diferents roses. Ens discutim amb la parella i no en parlem; tenim problemes amb els nostres fills i filles i fem com si res; hi ha quelcom que ens preocupa i no volem assumir-ho, per posar alguns exemples.

Aquestes espines estan ben clavades i ens fan mal; però, tot i així, ens hi acabem conformant i acomodant.

Com pot ser que ens avinguem i ens adaptem a seguir patint? Que no ens fa mal el que ha passat amb la parella? Que no ens amoïna el que està passant amb els nostres fills? Que el que ens

preocupa ja ha deixat de fer-ho?

No és tant que el problema s'hagi eliminat, sinó que hem preferit deixar que segueixi clavat en nosaltres. Estan sota la pell, ben protegits, inaccessible... Ens pensem que, si no els toquem, aquest dolor ja passarà. Però només fem que aguantar i acostumar-nos a portar el patiment per dins.

Que bé que ens sentiríem si féssim el pas d'afrontar el problema, de parlar-ho amb amics o familiars que ens poguessin escoltar, o d'accedir a un professional de la salut com un psicòleg o psicòloga. Però això és quelcom que ens genera tensió anticipada.

I ens diem expressions com: "si ja tenim el problema més o menys controlat", "no fa falta haver de tocar-lo" o "si gairebé no el noto, ni m'afecta". Aquests pensaments són mecanismes de defensa, que tracten de protegir-nos. Però en el fons, les espines continuen clavades i seguim patint.

Imaginar algú amb unes pinces per poder arrencar l'espina ens pot causar esglai. "Quin mal que fa que me la treguin". La veritat és que treure l'espina, allò que ens preocupa mentalment o emocionalment, no és agradable, però sí que és sanitós al cap i a la fi.

Quan un reconeix el que li passa, en parla, ho comparteix, ho treballa i ho afronta, finalment el problema o la dificultat acaba perdent intensitat i desapareix. Quan un agafa les pinces i extreu l'espina, aquella espina ja no hi és més. Ha desaparegut per sempre. Hem aconseguit que no hi hagi la tensió, la preocupació, el dolor de seguir aguantant-la. I el més important de tot és que al final permetem que la ferida es pugui guarir.

Permetre curar les ferides ens és de gran ajut, ja que el mateix cos disposa de mecanismes de guarició naturals. Igual que, quan ens fem un tall, la pell acaba recuperant-se i recobrint la incisió, amb les ferides emocionals o mentals ens passa el mateix. Un cop hem treballat i afrontat el nostre mal, el nostre organisme acaba sanant i podem sentir-nos més tranquils, serens, segurs i alliberats.

Perquè Sant Jordi és una festa per poder viure-la amb plenitud, igual que la vida mateixa, amb més roses que espines.

A_I ASSESSORIA IGLESIAS

- FISCAL • LABORAL
- COMPTABLE • ASSEGURANCES
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
- GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 • 39 95 • fax. 93 540 40 53

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC

Jaume I, 112

93 555 80 06/16 59
6 60 09 23 81

08320 El Masnou · El Maresme

En temps difícils una imatge i mil paraules

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Jordi?

Dilluns 4 d'abril, a la Biblioteca de Catalunya, a les 19 h (cal reservar a o al 93 217 17 70), una nova sessió del Cicle **Entre Bambolines. Xerrada teatral.** Lluís Homar, Mar Ulldemolins i Joan Carreras ens parlaran de la posada en escena de *L'art de la comèdia*, d'Eduardo De Filippo, produïda pel TNC. Va, doncs, de processos de creació i de la feina teatral.

Del 6 d'abril al 8 de maig *Interior (Intérieur)*, de **Maeterlinck** (1862-1949), es representa a La Seca-Espai Brossa.

L'home sol davant de l'enigma, durant uns 70 minuts. **Simbolisme**, silenci, frases inacabades, un món atemporal, vida i mort. En l'equip artístic hi trobem els intèrprets **Carles Arquimbau** (home gran), **Òscar Intente** (foraster), Padi Padilla (Maria), Laia de Mendoza (Martha); el director Hermann Bonnin, Jordi Coca (traductor) i Leo Castro (moviment escènic).

Dissabte 9 d'abril. El **Centre Cultural Albareda** (c/ Albareda, 22-24) és un equipament municipal del Poblenou, situat al costat del Parc de les Tres Xemeneies i el Paral·lel. A les 17.30 hi programen **PAU. La vida de Pau Casals** (Cia. **Forani Teatre**, fund. 2006: Enric Rovira, Arnau Colom, www.foraniteatre.com) per a tota la família: titelles i música de violoncel

en directe. Gratuït, però cal inscripció prèvia (tel. 93 443 37 19,).

Del 13 d'abril a l'1 de maig *César & Cleopatra* aterra al **Teatre Romea**. Escrita per Emilio Hernández, amb direcció de Magüi Mira i les actuacions d'**Àngela Molina**, **Emilio Gutiérrez Caba**, Ernesto Arias i Carolina Yuste, l'obra ens apropa a un Cèsar i una Cleopatra que es retroben el 2015 per recuperar conceptes com el poder i el procés de seducció.

14 d'abril. *Sota la ciutat*, amb autoria i direcció de **Llätzer Garcia**, es pot veure al **Teatre Lliure** de Montjuïc (Espai Lliure). Fins a l'1 de maig, Marta

Fotografia d'Alba Lajarín

Aran, Oriol Casals, Muguet Franc, Laura López i **Albert Pérez** ens apropen a una crònica de les il·lusions perdudes ben contemporània i urbana.

Fins al 17 d'abril, *Vespres de la Beata Verge*, d'Antonio Tarantino, fa parada al **Teatre Akadèmia** (c/ Buenos Aires, 47-49, prop de la plaça de Francesc Macià). Un dolor (monòleg) d'un pare, amb traducció d'Albert Arribas i direcció escènica de Jordi Prat i Coll, en què intervien **Oriol Genís** i Guillem Gefaell.

27 d'abril. A l'**Àtrium Teatre** hi arriben Pepo Blasco, Vero Cendoya, Patrícia Mendoza, David Menéndez, Carmela Poch i Carla Torres, amb *Broken Heart History*, un peculiar univers poètic sobre la identitat i les nostres eleccions, amb autoria i direcció de la dramaturga finlandesa Saara Turunen.

A la rosa o el llibre del dia 24, fica-li a dins dues entrades per anar al teatre. Amor, teatre, vida, sucre, bombó, somriu quasi sempre. I segueix.

Classes de ioga

Els dimarts de 2/4 de 8 a les 9 del vespre meditació, respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Preu trimestral: socis 70 €, no socis 80 €

Inscripcions a GDM Tardes feiners de 6 a 2/4 de 9

Més informació 607 74 74 99 · ivet@latercerapell.com
Vocalia Recreativa

DÒMINO

Vols jugar al dòmino? Vine-hi.

No en saps? Te n'ensenyarem.

Ja en saps? T'ajudarem a

millorar el teu joc.

Socis 7€ - no socis 12€

Cada dilluns i dijous de 6 a 1/4 de 9 del vespre.

inscripció a Gent del Masnou de 6 a 1/4 de 9 del vespre
Vocalia Recreativa

Dites i personatges populars (28)

Albert Vidal

Per què diem...

ANAR A CAN PISTRAUS

Es diu quan alguna cosa fracassa o s'espatlla.

Segons algunes referències, Can Pistraus era un burdell i també casa de joc més o menys clandestina, situada pels volts de la muntanya de Montjuïc durant el segle XVIII. Sembla que la 'tapadora' del negoci era que s'anunciava com a taverna i casa de menjars. Es deia que se sabia com s'hi entrava però mai com se'n sortia perquè, entre les dones i el joc, deixaven escurat el pobre client que s'aventurava a entrar-hi. A més, si el client protestava per les trampes que s'hi feien o perquè, senzillament, li prenién els diners que portava, rebia una bona pallissa.

Segons es diu, finalment, els propietaris

de la casa, per escapar de la persecució policial, van fugir a Amèrica i van obrir un nou establiment amb el mateix nom a la ciutat de Buenos Aires, on van continuar amb les seves activitats, aprofitant-se de la gran arribada d'immigrants, quan el 1756 Ferran VI va autoritzar novament el tràfic comercial amb Amèrica en fundar-se la *Companyia de Comerç de Barcelona*

un any abans. Aquest permís emigratori, establert des de 1702 per Felip V i ratificat pel rei-arxiduc Carles III el 1706, havia estat prohibit als catalans ran de l'ocupació del país des de 1714 per les tropes filipistes.

Una dita popular que corria per la ciutat de Barcelona en aquella època deia: *A Can Pistraus et prenen els botons sense desfer-te els traus.*

Anecdolari Masnoví

Joan Maresma Pujadas

ON HO HA APRÈS?

Un dia, a la botiga de casa, un nano d'uns deu anys, acompanyat de la seva mare, renegava i deia paraulotes a tort i a dret. A la meva mare, a qui no havia sentit mai una paraula grollera, li devien fer mal les orelles, es va escriuir i va insinuar a la mare del nano, dient-li:

—Mira, fes que aquest vailet no renegui tant, almenys a la botiga de casa. Ella va respondre:

—Sí, sra. Filomena, té tota la raó, però aquest cony de nano no sé on collons ho ha après tot això...!

EL CONTRABAIX D'EN MARFÀ

Al Masnou hi havia un quintet quatre integrants del qual eren parents meus. Dos besavis, l'un tocava el piano, en Manel Rossell, l'altre el violí, en Salvador Bosch —en Vadoret—; i dos oncles, l'un tocava el violí, en Joan Rossell, fill d'en Manel, i en Grau Bosch de ca la Gravada, casat amb l'Anna Rossell, filla d'en Manel. L'altre membre era en Marfà, que n'era el contrabaixista.

En el vell Casinet, a principi del segle XX, en Marfà s'hi va deixar l'instrument en acabar el ball, pensant que el recolliria un altre dia per fer una altra actuació. Però van passar uns dies i en Marfà es va distreure i el contrabaix es va quedar abandonat allà.

Un capvespre, al cafè, uns que jugaven a cartes es van sorprendre per un gran soroll: sentiren una mena d'explosió, un cop sec, com un terratrè-

mol, que venia de la sala.

Deixaren les cartes i, amb precaució i una mica de por, anaren a veure la causa del seu ensurt. Després de mirar i remirar, comprovaren que una corda del contrabaix d'en Marfà s'havia trencat i, com que era en un racó d'un lloc tancat, havia ressonat i fet el gran espetec que els va almar.

“XV VOLADA D’ESTELS”

Diumenge 24 d’abril de 2016

Des de les 10 del matí fins a les 2 de la tarda, davant del baixador d’Ocata a la platja del Masnou. Activitat orientada a nens i nenes de diferents edats amb tallers de construcció d’estels i enlairada i exhibicions d’estels acrobàtics.

Els que ho desitgin podran personalitzar el seu estel amb BLANCDEguix.

Xocolata i coca per als participants matiners
Activitat oberta a tothom. No cal inscripció.

Organitza: Amics i Antics Escoltes del Masnou

e-mail: akelamasnou@gmail.com mòbil 661 053 623 e-mail: akelamasnou@hotmail.com

Amb la col·laboració de: Ajuntament del Masnou, Protecció Civil, Gràfiques 4 Colors i La Caixa

Gairebé tot això és veritat

Carles Maristany

Tal com diuen els rellotges de sol de l'amic Esteve Pujol, col·laborador i corrector d'aquest butlletí, "tempus fugit" el temps vola i en fer-se un gran, ho fa a velocitat supersònica.

Sembla ahir, que el nostre President de Gent del Masnou, Joan Casals, vist un treball presentat per mi l'any 2002, amb motiu d'una visita cultural a la masia de Can Teixidor, va fer-me una proposta (quasi indecorosa) perquè a partir del any 2005 col·laborés amb un treball, article, comentari, conte, anècdota, recull o digues-l'hi com vulguis, per adjuntar-ho en aquest butlletí que mensualment sort a la llum i que ara mateix tens a les mans.

Fou, però, amb la condició que l'amic "Calet" il·lumines la tristor de la pàgina amb un dels seus genials acudits gràfics per a reforçar-ne el contingut i fer-lo més atraient.

Tot s'ha anat acomplint amb més o menys rigidesa però, intentant sempre, salvar els clots de la pàgina i fer-la més adient, entenedora, arrodonint el contingut i cercant el somriure del lector. Gràcies "Calet"! Si tens ocasió fes-ho extensible al senyor Joan Casals.

Tot repassant les "pàgines viscudes" veig que amb aquesta ja hem superat el centenari de les posades a la vostre

consideració.

El centenari es un número a tenir en compte: seriós. Marca un abans i un després, una fita, assoliment a celebrar. I que aprofito a compartir-ho amb vosaltres, amics lectors. La vostra paciència i l'encoratjament rebut durant aquests onze anys per seguir la tasca proposada, mereix un aplaudiment. Gràcies!

Al corrector del butlletí l'Esteve Pujol pel seu treball, pàgina rere pàgina, sense defallir, sense posar mai pe-gues, arrodonint la frase, fent correcta i entenedor allò que no queda prou clar amb una subtil delicadesa, que sembla que mes que corregir, falsifiqui.

Gràcies amic Esteve! Ja saps que no t'ho pagaré mai....

A l'amic Lluís Valls que fa mans i mànigues per encabir sempre la nostra pàgina en el seu butlletí, la pàgina més buscada i llegida de Gent del Masnou, després de les altres més importants. Gràcies Lluís, ets un home d'empenta i d'impremta!

A la senyora Inge Ortmann per tots coneguda com la meva esposa. Ella es la primera lectora que tinc ja que "tradueix" l'escrit manual al passar-ho al ordinador per fer-vos-el present. Gràcies Inge!

Una abraçada ben forta a tothom!

Carles

La punta de la llengua (75) Esteve Pujol i Pons

En la reflexió 63 de LA PUNTA DE LA LLENGUA feia una observació ràpida sobre la utilització de la paraula *vespre*; ara voldria fer-ne objecte de reflexió.

D'un temps ençà els mitjans de comunicació –premsa, ràdio i televisió; TV3 també!– usen i abusen del mot *nit* en casos en què genuïnament dèiem *vespre*. La manca d'una paraula paral·lela en castellà fa que s'anomeni *nit* l'espai de temps des que es fa fosc –des que s'acaba la tarda. D'aquesta estona, al Principat de Catalunya en diem *vespre*. És per això que ara sentim expressions tan peregrines com *les nou de la nit*, *les onze de la nit*, *el programa d'aquesta nit* (i resulta que és a quarts de vuit o de nou o de deu!), *la pel·lícula d'aquesta nit*... en comptes de dir-ne *del vespre*, *d'aquest vespre*... Com si la paraula *vespre* hagués desaparegut del nostre diccionari!

El diccionari diu: **Nit: Part del dia solar compresa entre el vespre i la matinada. / Temps durant el qual no hi ha absolutament claror de dia.** Així doncs, o bé la *nit* correspon a les hores que hi ha entre el vespre i la matinada, o bé significa la foscor total, com a oposada al concepte de dia.

Parem esment en l'exemple que ens forneix el mateix diccionari: *A l'hivern els dies són curts i les nits llargues*. Dia i nit, doncs, són termes oposats; diria que les vint-i-quatre hores estan compostes de **dia** i **nit** (*hi ha qui fa torns de dia i qui fa torns de nit*), mentre que els diferents espais de temps s'anomenen successivament *matinada*, *matí*, *migdia*, *tarda*, *vespre* i *nit*; i amb tots els matisos temporals que hi vulgueu afegir: *albes*, *albada*, *matinada*, *matí*, *mig matí*, *migdia*, *migdiada*, *migjorn*, *mitja tarda*, *capvespre*, *vesprada*, *crepuscle*, *entrada de nit*, *entrada de fosc*, *hora foscant*, *mitjanit*, *a les petites*... És allò d'*El dia per treballar i la nit per dormir!*

Exposicions

Fins al 7/4. JOSA. Visions d'una eixuta i agraïda terra, de Joan Muray
Del 9/4 al 5/5 Pintures de Josep Igual

Presentació llibre

"PER QUÈ DIEM...?"

L'origen de 100 dites populars",

d'Albert Vidal.

Dissabte 16 d'abril a les 19

Presentarà l'acte el nostre consoci Esteve Pujol i Pons.

Us heu preguntat mai per què utilitzem expressions com ara *afluixar la mosca*, *escampar la boira* o *passar per la pedra*? Per què ens referim a *l'any de la picor* o a *la quinta forca*? Per què *som de la màniga ampla* o *fem campana*? Doncs si hi veniu en sabreu el perquè... i moltes més coses.

Grup Rauxa de GDM Diumenge amb lletres 24 d'abril a les 7 de la tarda

Vetllada artística, literària, musical...

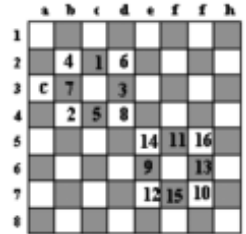
Al teatre de Gent del Masnou

ENTRADA GRATUÏTA

L'enigma V.D.R.

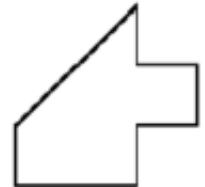
Solució del mes demarc:

Començant per la casella 3-a, anem saltant seguint l'ordre numèric.

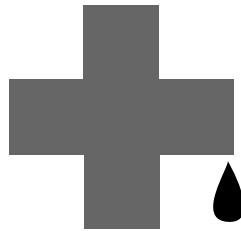

Enigma d'abril:

Divideix la figura en dues parts que tinguin la mateixa forma i la mateixa superfície.

CAMPANYA DE DONACIÓ DE SANG

Donar-ne una mica és donar molt.

Diumenge 24 d'abril de 10 a 14,
al local social de Gent del Masnou.
Dr. Agell, 9, al costat del cinema La Calàndria

Arran de sòl

Pledebut

Havia fet un *gaitó* havent dinat, i en despertar-me vaig sentir una sensació de pau i tranquil·litat, una serenor i quietud com d'un temps llunyà, però no en vaig fer cas, vaig pensar que era de resultes d'haver fet un bon *guilando* i la posterior becaïna.

Em vaig dirigir al carrer, concretament al Camí Ral, per fer la passejada diària per tal d'estar en forma, perquè a nosaltres també ens convé.

En arribar-hi, el primer que vaig trobar era que una noia em cedia el pas, ja que jo anava per la meua dreta i ella no. Primera sensació bona.

A continuació va passar un home amb un gos, i aquest va deixar el seu present al terra, i el seu amo va i amb una bosseta el recull i el llença a continuació al lloc corresponent. Encara no m'havia refet de la impressió, quan passa una senyora, també amb un gos, i aquest aixeca la pota i pixa en un pal, la mestressa es treu d'una bossa una ampolla d'aigua i neteja els orins. Eren massa impressions per un sol dia, però vaig seguir endavant.

En un xamfrà va aparèixer el morro d'un cotxe, s'atura i amb la mà fa que els qui circulàvem per aquell tros passéssim. Tanta educació em va sobtar.

Continuo i, en passar per davant d'una escola, en sortien la mainada i ho feien tranquil·lament, sense empentes, mentre es disposaven a endrapar alguna menja que van treure de la motxilla. Trencaren el paper de l'envoltori i cercaren una paperera per tirar-lo a dins. Vaig quedar astorat.

Més endavant venia una bicicleta, però ho feia a poc a poc, i parant si convenia per deixar passar els vianants. Amb respecte, com si sabés que no es pot circular per la vorera, que és l'indret només de persones a peu.

Ja feia estona que anava pel carrer i em sobtà que, anant per la meua dreta, encara no havia trobat ningú de front, que tothom circulava per la seva mà, només se saltaven la norma si volien avançar d'altres vianants que preferien passejar a pleret. Em vaig aturar per meditar un xic. Podia ser? Sí, era, tot i semblar impossible.

En arribar a un sector del poble, proper a l'Ajuntament, direcció a Mataró, una nova sorpresa m'esperava: aquell tram de Camí Ral que sempre està ben difícil de transitar, sobretot perquè hi ha algun comerç que s'allarga més del permès per les normes municipals i fa que sigui penós passar aquell tros, doncs s'havia enretirat i ocupava força menys que abans, amb la qual cosa la circulació era fluida. Tot això no podia ser veritat. I no ho era; era a casa, i un de casa m'havia posat unes ulleres virtuals, com les que es presentaren al MWC de Barcelona. El que havia vist era un món meravellós, que no es correspon amb el nostre. Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

El Cullerot

Pastís de maduixes naturals

Ingredients

- 1/2 quilo de maduixes del Maresme, 150gr de sucre,**
- 1 llimona, 5 fulls de gelatina sense gust**
- 200ml de nata líquida per muntar**

Com el fem

- 1. Rentem i netegem les maduixes i els traiem les fulles verdes.**
 - 2. Triturem les maduixes amb el suc de la llimona i el sucre fins que en quedi un puré fi.**
 - 3. Per estovar els fulls de gelatina, els remullem en un bol d'aigua freda. Els hi hem de deixar una estona.**
 - 4. Muntem la nata, com més freda millor, així ens costarà menys de muntar-la.**
 - 5. En un bol aboquem una mica del puré de maduixes que hem fet abans i l'escalfem sense que arribi a bullir o en el microones o en un cassó al foc.**
- Escorrem els fulls de gelatina i els desfem en aquest puré ben calent tot remenant-ho.**
- 6. Sense deixar de remenar, anem barrejant la mica d'aquest puré amb la gelatina ja desfeta amb la resta de les maduixes.**
 - 7. Per anar acabant hi afegim la nata muntada fins que tot quedi homogeni.**
 - 8. Podem posar-ho ja en motlles o copes individuals o en un motlle gran i deixar-ho refredar a la nevera durant unes hores fins al moment de servir-lo...**

boníssim!!!!!!

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Cap a la República

Informació mensual del Procés Constituent
ANC-AI Masnou Decidim · Ab16 · elmasnou@assemblea.cat

Espai publicitari contractat. Gent del Masnou no té cap vincle amb el que s'expressi en aquesta pàgina.

Què és un procés constituent?

És un conjunt d'actuacions que culminen en l'elaboració d'una nova Constitució. Quan un poble decideix constituir-se formalment en Estat, després d'haver iniciat un procés d'independència, acostuma a posar en marxa un procés constituent.

Reinicia i la Convenció Constituent Ciutadana de Catalunya.

Reincia Catalunya és una plataforma formada per 14 entitats fundacionals que treballa per al desenvolupament del procés constituent i que vol aplegar totes les iniciatives de les associacions per coordinar, impulsar i potenciar la política ciutadana per fer un nou Estat.

Reincia Catalunya va presentar el cinc de març el projecte de la Convenció Constituent Ciutadana de Catalunya (CCCC), que és com s'anomena provisionalment el procés participatiu ciutadà.

Us aninem a treballar-hi i a donar impuls al projecte: <http://www.reiniciacatalunya.cat>

S'impulsen 40 propostes contra la pobresa.

El Parlament ha aprovat 40 propostes per atacar la pobresa a Catalunya. L'aplicació estarà supervisada per una comissió de seguiment.

Oriol Junqueres "El banc central espanyol presta els diners al 0,05% i Espanya ens el cobra al 0,834%: 16 vegades més car"

Madrid prohibeix a Puigdemont la llei de pobresa energètica, l'impost sobre dipòsits bancaris i l'acollida de refugiats.

L'Assemblea es reuneix amb Carles Puigdemont per exposar-li les línies de treball dels propers mesos.

L'Assemblea Nacional Catalana es reuní amb el president de la Generalitat, el Molt Honorable Carles Puigdemont, en el marc de la ronda de converses protocol·làries que aquests dies està mantenint amb diverses entitats i organitzacions.

La Comissió Europea es compromet a protegir el Delta de l'Ebre i fer complir la normativa europea al govern espanyol.

La Comissió Europea ha contestat oficialment, per primera vegada, una denúncia sobre el Delta de l'Ebre amb una menció explícita al cas. L'eurodiputat Ramon Tremosa va denunciar el Pla Hidrològic de l'Ebre, aprovat pel Consell de Ministres espanyol el passat 8 de gener.

Catalunya és la millor regió del sud d'Europa per invertir, segons 'Financial Times'.

Barcelona lidera les ciutats grans en atractiu d'inversió i fins i tot supera Londres.

ARA Barcelona 16/03/16

http://www.ara.cat/economia/Catalunya-dEuropa-invertir-Financial-Times_0_1541245984.html

Manifestació · ds 19 de març · 17h · Barcelona

#ProuRacisme!

#RefugeesWelcome #StopIslamofòbia • #StopLGBTfòbia • #FaccismeMalMés • Per la pau i la convivència

Un informe del congrés dels EUA legitima la DUI a Catalunya amb el precedent de Kossove.

L'informe remarca que Catalunya cercarà el reconeixement internacional "d'acord amb la voluntat del seu poble" i no pas "d'acord amb les disposicions de la Constitució Espanyola"

23 d'abril Sant Jordi

Pastisseria Degustació Granja

Matalí

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

Pastisseria

miquel

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61
El Masnou

david

Venda
Online

pastisser

MMACE02

(Millor Mestre Artesà Xocolater
d'Espanya 02)

Medalla de bronze

MMAPE03

(Millor Mestre Artesà Pastisser
d'Espanya 03)

93 555 34 75

Navarra, 100 · El Masnou

pastisseria@davidpastisser.com

www.davidpastisser.com

Mestre Pastisser

A les pastisseries del Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou